

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD
REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 71 0 P 218765 20 Rev
Banjaluka: 12.11.2020. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Tanja Bundalo, predsjednik vijeća, Senad Tica i Gorjana Popadić, član vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Z.S. iz B., koga zastupaju punomoćnici D.S. i A.Ć., advokati iz B., protiv tuženih „T.“ d.o.o., L., koga zastupa punomoćnik G.E., advokat iz B., i Grada B., koga zastupa Pravobranilaštvo Republike Srpske - sjedište zamjenika u Banjaluci, radi naknade štete, vrijednost spora 280.000,00 KM, odlučujući o reviziji tužitelja izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 218765 19 GŽ od 11.12.2019. godine, na sjednici održanoj 12.11.2020. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se usvaja i obe nižestepene presude preinačavaju tako što se solidarno obavezuju tuženi da tužitelju, na ime tržišne vrijednosti zahvaćenog zemljišta, isplate iznos od 33.316,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 11.12.2019. godine do isplate, u roku od 30 dana od dana prijema prepisa presude, dok se zahtjev za isplatu zakonske zatezne kamate za period od 12.11.2018. godine do 11.12.2019. godine odbija.

Obavezuju se tuženi da tužitelju solidarno na ime naknade troškova postupka isplate iznos od 7.867,00 KM, dok se preko ovog iznosa zahtjev za naknadu troškova odbija.

Objašnjenje

Presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 218765 15 P od 25.4.2019. godine, odbijen je tužbeni zahtjev tužitelja kojim traži da se obavežu tuženi da mu na ime tržišne vrijednosti zahvaćenog zemljišta solidarno isplate iznos od 33.316,80 KM, sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.11.2018. godine do isplate, u roku od 30 dana od dana prijema prepisa presude.

Obavezan je tužitelj da tuženom T. d.o.o. L. isplati na ime naknade troškova postupka iznos od 7.140,00 KM, a tuženom Gradu B. iznos od 6.840,00 KM, dok su u preostalom dijelu preko dosuđenih iznosa zahtjevi tuženih za naknadu troškova postupka odbijeni.

Presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 71 0 P 218765 19 GŽ od 11.12.2019. godine, odbijena je žalba tužitelja i potvrđena prvostepena presuda.

Odbijen je zahtjev tužitelja za naknadu troškova postupka, na ime sastava žalbe, u iznosu od 2.925,00 KM, dok se preko ovog iznosa zahtjev odbija.

Odbijen je zahtjev tuženog T. d.o.o. L. za naknadu troškova postupka, na ime sastava odgovora na žalbu, u iznosu od 2.150,00 KM.

Tužitelj revizijom pobija drugostepenu odluku zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, sa prijedlogom da se pobijana odluka preinači i tužbeni zahtjev usvoji ili da se ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Tuženi T. d.o.o. L. (u daljem tekstu: prvotuženi) u odgovoru predlaže da se revizija odbije, a tužitelj obaveže na naknadu troškova na ime sastava odgovora u iznosu od 2.150,00 KM.

Tuženi Grad B. (u daljem tekstu: drugotuženi) u odgovoru predlaže da se revizija odbije.

Revizija je osnovana.

Predmet spora je zahtjev tužitelja da mu tuženi solidarno, na ime tržišne vrijednosti zahvaćenog zemljišta, isplate iznos od 33.316,80 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.11.2018. godine do isplate.

U bitnome se činjenično utvrđenje prvostepenog suda sastoji u sljedećem:

da je 3.4.2009. godine Odjeljenje za ... drugotuženog, na zahtjev prvotuženog kao investitora, izdalo odobrenje broj: 03-360-846/08 za gradnju poslovno-stambenog objekta na bulevaru ..., spratnosti PO+P+6 (*lamela 6 i 7*) sa podzemnom garažom, a 29.6.2010. godine odobrenje broj: 03-360-764/10 za gradnju *lamela 5* sa podzemnom garažom; da je prvotuženom nakon okončanja izgradnje navedenih lamela izdata upotrebna dozvola;

da je na zahtjev tužitelja i prvotuženog od 6.11.2013. godine, Odjeljenje za ... drugotuženog izdalo 3.2.2014. godine lokacijske uslove broj: 03-364-2498/13, izmjenjene i dopunjene lokacijskim uslovima broj: 03-364-2644/14 od 10.12.2014. godine, za izgradnju poslovno-stambenog objekta u Ulici ..., spratnosti PO+P+6 (*lamela 8*); da se prema datim uslovima *lamela 8* trebala izgraditi na dijelovima k.č. broj: 764/1, 769/3, 768/3, 771/5 i 771/1 k.o. B. 5 novi premjer, čemu odgovaraju dijelovi k.č. broj: 399/1, 398/30, 398/32, 399/17 i 398/16 k.o. B. stari premjer; da je u vrijeme izdavanja uslova tužitelj bio upisani suvlasnik sa 5/9 dijela, zajedno sa drugotuženim koji je bio upisan sa 4/9 dijela, na k.č. broj: 398/30 i na k.č. broj: 398/32 u zk.ul. broj: 7293 k.o. SP B., odnosno posjednik sa 1/1 dijela na k.č. broj: 768/3 površine 177 m² upisane u pl. broj: 1048/4 k.o. B. 5, dok je posjednik sa dijelom 1/1 k.č. broj: 769/3 površine 366 m², upisane u pl. broj: 858/174 k.o. B. 5, bio drugotuženi;

da je prvotuženi dopisom od 28.2.2014. godine zatražio saglasnost za cijepanje k.č. broj: 398/30 i 398/32 k.o. B. 5, te da je drugotuženi dopisom broj: 19-050-489/14 od 24.3.2014. godine obavjestio podnosioca da je saglasan da se izvrši cijepanje k.č. broj: 769/3 iz pl. broj: 858 k.o. B. 5 „radi formiranja građevinske parcele, u skladu sa revizijom Regulacionog plana „Jug 3“ i prema UTU koji su sastavni dio lokacijskih uslova od 3.2.2014. godine“;

da je rješenjem prvostepenog suda broj: 71 0 V 187322 14 V od 15.10.2014. godine koje je postalo pravosnažno sa 27.10.2014. godine, izvršena fizička dioba nekretnina upisanih u z.k. ul. broj: 7293 k.o. B. i nekretnina upisanih u pl. broj: 1048/4 i u pl. broj: 858/174 k.o. B. 5, tako da su rješenjem o diobi tužitelju pripale u posjed i svojinu sa 1/1 dijela nekretnine označene kao: k.č. broj: 398/30 (novi premjer k.č. broj: 769/4) površine 177 m², k.č. broj: 398/32 (novi premjer k.č. broj: 768/4) površine 244 m², k.č. broj: 398/57 (novi premjer k.č. broj: 769/3) površine 183 m² i k.č. broj: 398/59 (novi premjer k.č. broj: 769/3) površine 177 m²; da su istim rješenjem u

svojinu i posjed sa dijelom 1/1 drugotuženom pripale nekretnine označene kao: k.č. broj: 398/29 (novi premjer k.č. broj: 769/2) površine 181 m², k.č. broj: 398/31 (novi premjer k.č. broj: 768/2) površine 207 m², k.č. broj: 398/58 (novi premjer k.č. broj: 769/5) površine 6 m² i k.č. broj: 398/60 (novi premjer k.č. broj: 768/3) površine 6 m²; da je temeljem navedenog rješenja o diobi po DN broj: 6306/14 dana 24.12.2014. godine, izvršen otpis k.č. broj: 398/30, 398/32, 398/57 i 398/59 iz zk.ul. broj: 7293 k.o. B. i upis u zk.ul. broj: 13520 iste k.o.;

da prema nalazu vještaka geodetske struke dipl. ing. geodezije Stamenka Mirkovića od 19.9.2018. godine, parcelama k.č. broj: 398/57 po novom premjeru odgovara k.č. broj: 769/3 površine 183 m², k.č. broj: 398/59 po novom premjeru odgovara k.č. broj: 768/3 površine 177 m² (u rješenju o diobi identifikovana kao k.č. broj: 769/3), k.č. broj: 398/30 po novom premjeru odgovara k.č. broj: 769/4 površine 177 m² i k.č. broj: 398/32 po novom premjeru odgovara k.č. broj: 768/4 površine 244 m², sve upisane u zk.ul. broj: 13520 k.o. SP B. i u pl broj: 1.048 k.o. B. 5, vlasništvo i posjed tužitelja sa 1/1 dijela; da je asfaltiran dio k.č. broj: 768/3 u površini od 48 m² i dio k.č. broj: 769/3 u površini od 50 m², da ukupna površina obe parcele iznosi 360 m² i da je pod makadamom i travom ostala površina od 262 m²;

da prvotuženi ne spori da je asfaltirao površinu od 98 m² koja pripada tužitelju i da je u tom dijelu asfaltirani dio priveden konačnoj namjeni (saobraćajna površina sa parking mjestima);

da je vještak građevinsko arhitektonske struke Sanda Božić, u nalazu od 12.11.2018. godine, utvrdila da se na k.č. broj: 768/3 pod asfaltom nalazi površina od 48 m², a na k.č. broj: 769/3 površina od 50 m², tj. da je ukupno asfaltirana površina od 98 m²; da su obe ove parcele u svojim cjelokupnim površinama prema Regulacionom planu „Jug 3“ predviđene za izgradnju saobraćajne površine sa iscrtanim parking površinama; da asfaltirani dio ne predstavlja smetnju tužitelju da gradi na preostalim parcelama (k.č. broj: 768/4 i 769/4 tj. po starom operatu na k.č. broj: 398/30 i 398/32) na kojima je planirana izgradnja stambenoposlovnog objekta *lamela 8*; da je tržišna vrijednost k.č. broj: 768/3 i 769/3 prije asfaltiranja (2011. godine) ukupno iznosila 72.540,00 KM ili 201,50 KM/m², dok prema sadašnjim cijenama tržišna vrijednost asfaltirane površine od 98 m² iznosi 33.316,08 KM ili 339,96 KM/m², a da tržišna vrijednost ostatka površine od 262 m² koji nije asfaltiran, iznosi 89.069,54 KM;

Polazeći od ovako utvrđenog činjeničnog stanja, koje ne može biti predmet pobijanja i ocjenjivanja u ovom revizijskom postupku s obzirom na izričitu zabranu sadržanu u odredbi člana 240. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“, broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13-u daljem tekstu: ZPP), primjenom odredbe člana 154. stav 1., 155. i 158. Zakona o obligacionim odnosima („Službeni list SFRJ“, broj: 29/78, 39/85, 45/89 i 57/89, te „Službeni glasnik RS“, broj: 17/93 do 74/04 -u daljem tekstu: ZOO), prvostepeni sud je odlučio kao u izreci.

U obrazloženju odluke prvostepeni sud prvenstveno ukazuje da tužitelj ne traži naturalnu restituciju iako je moguća, već naknadu štete isplatom tržišne protivvrijednosti površine od 98 m².

Prvotuženi je u odgovoru na tužbu učinio nespornim da je on 2011. godine asfaltirao površinu od 98 m² na k.č. broj: 768/3 i 769/3, te u daljem toku parnice nije tvrdio suprotno.

Odbijajući tužbeni zahtjev u odnosu na prvotuženog, prvostepeni sud je stava da asfaltiranjem površine od 98 m² koja je posjed i vlasništvo tužitelja, nije došlo do umanjenja

vrijednosti njegove imovine (nije trpio štetu) već do povećanja njene vrijednosti za iznos 6.732,60 KM (iznos troškova izvedenih radova kolovozne konstrukcije) jer je asvaltiranjem zemljište „privedeno krajnjoj namjeni u skladu sa regulacionim planom“. Sud ukazuje da je asvaltirani dio od ostatka površine parcela k.č. broj: 768/3 i 769/3 odvojen betonskim žardinjerima „koje nije stavio prvotuženi“, te da tužitelj na tom dijelu i na ostalim svojim parcelama ima mogućnost gradnje prema regulacionom planu.

Prvostepeni sud nalazi da u radnjama prvotuženog nema protivpravnosti jer je asvaltiranju prethodio dogovor vezano za izgradnju *lamele 8* dijelom na parcelama tužitelja, a da je to tako zaključuje na osnovu činjenice da je prvotuženi u svrhu realizacije tog dogovora finansirao izradu idejnog projekta za gradnju ove lamele, izdavanje UTU uslova i postupak fizičke diobe nekretnina između tužitelja i drugotuženog u svrhu rješavanja imovinskopravnih odnosa i potrebe cijepanja k.č. broj: 398/30 i 398/32.

Kada je u pitanju drugotuženi sud je zahtjev odbio usvajajući prigovor nedostatka pasivne legitimacije.

Prvostepeni sud utvrđuje da je drugotuženi 2011. godine kada je asvaltirana sporna površina bio suvlasnik s obzirom da je dioba izvršena 2014. godine, da kao suvlasnik nije dao usmenu ili pismenu saglasnost drugotuženom za asvaltiranje, niti je nadležni organ drugotuženog u okviru svoje nadležnosti odobrio prvotuženom da izvrši asvaltiranje za potrebe njegovih izgrađenih stambeno poslovnih objekata. S druge strane, cijeni da je tužitelj odobrio asvaltiranje imajući u vidu da je ono bilo 2011. godine, da mu to nije moglo ostati nepoznato, da nije tražio uklanjanje asvaltirane površine i predaju u posjed i jer je zajedno sa prvotuženim 2013. godine podnio zahtjev za izdavanje lokacijskih uslova za gradnju *lamele 8*.

Drugostepeni sud u cijelosti prihvaća činjenična utvrđenja i pravne zaključke prvostepenog suda, iz kog razloga odbija žalbu tužitelja i potvrđuje prvostepenu presudu.

Drugostepeni sud je, pozivom na odredbu člana 62. stav 2. Zakona o stvarnim pravima („Službeni glasnik RS“, broj: 124/08, 58/09, 95/11, 60/15 i 107/19 – u daljem tekstu: ZSP), izrazio stav da tužitelju ne pripada pravo na naknadu štete jer sporno zemljište nije izuzeto iz njegovog vlasništva i jer se kao vlasnik nije usprotivio izgradnji niti tražio restituciju, a nije ni ustupio zemljište graditelju uz isplatu tržišne vrijednosti.

Stav je drugostepenog suda da tužitelju ne pripada naknada u vrijednosti predmetnog zemljišta, iz razloga što je „i dalje ostalo“ u njegovom vlasništvu.

Drugostepena odluka nije pravilna.

Odredbom člana 62. stav 2. ZSP, koja nosi naziv „Prekoračenje međe građenjem“, propisano je: „Ako je graditelj bio nesavjestan ili ako se vlasnik zahvaćenog zemljišta bez odgađanja usprotivio gradnji, vlasnik zemljišta može zahtijevati uspostavljanje prijašnjeg stanja i naknadu štete ili ustupiti zemljište graditelju uz isplatu tržišne vrijednosti“.

Opredjeljenim zahtjevom tužitelj traži isplatu iznosa od 33.316,08 KM „na ime tržišne vrijednosti zahvaćenog zemljišta“. Asvaltiranjem dijela parcela tužitelja koje su njegovo vlasništvo i posjed sa 1/1 dijela, tužitelj je izgubio faktičko vlasništvo na površini od 98 m² jer je u tom dijelu

ta površina privedena krajnjoj namjeni prema regulacionom planu (saobraćajna površina), a da mu prethodno nije isplaćena naknada za zauzetu površinu parcele.

Prvotuženi ne spori da je 2011. godine uz dogovor sa tužiteljem asfaltirao dio parcela u površini od 98 m².

Pravilan je zaključak suda da je postojao dogovor tužitelja i prvotuženog da se gradi *lamela 8* dijelom na parcelama prvotuženog, a dijelom na parcelama tužitelja, što potvrđuje i činjenica da su zajednički podnijeli 6.11.2013. godine zahtjev za izdavanje lokacijskih uslova koje su i dobili. Nije sporno da se u konačnom njihov dogovor o izgradnji *lamela 8* nije realizovao.

Kod takvog činjeničnog utvrđenja nije pravilan zaključak suda da nema odgovornosti prvotuženog za isplatu naknade koju potražuje tužitelj. Tužitelj nije ni poklonio ni prodao prvotuženom spornu asfaltiranu površinu, već je njegovo odobrenje da se to učini uvjetovano njihovim dogovorom o budućoj zajedničkoj gradnji *lamela 8*. S obzirom da je taj dogovor otpao, otpao je i osnov po kome je prvotuženi kao izvođač zauzeo dio parcele tužitelja, asfaltirao je i priveo konačnoj predviđenoj namjeni saobraćajne površine sa parking mjestima koja se, prema stanju lica mjesta, koristi za potrebe stambeno poslovnih objekata izgrađenih od strane prvotuženog.

Tužbeni zahtjev je nepravilno odbijen i u odnosu na drugotuženog zbog nedostatka pasivne legitimacije.

U vrijeme kada je izvršena radnja asfaltiranja dijela parcele tužitelja (2011. godine) na snazi je bio Zakon o uređenju prostora i građenja („Službeni glasnik RS“, broj: 55/10), koji je u članu 3. tačka k) propisivao da je građevinska parcela površina zemljišta sa obezbjeđenim pristupom na saobraćajnu površinu, koja je planom ili na osnovu plana određena numerički i grafički i namjenjena za izgradnju, održavanje i redovnu upotrebu jednog ili više objekata, a tačkom n) da su javne površine zemljišne ili vodene površine koje su planom ili na osnovu plana određene numerički ili grafički ili samo grafički i namjenjene za obavljanje javnih funkcija, djelatnosti i aktivnosti neodređenom broju fizičkih ili pravnih lica. Prostorno planiranje u Republici, između ostalog, obezbjeđuju i jedinice lokalne samouprave (gradovi i opštine) donošenjem dokumenata prostornog uređenja i drugih dokumenata određenih ovim zakonom (član 13. stav 1.). Regulacioni plan, između ostalog, utvrđuje izgradnju objekata i mreže komunalne, energetske i saobraćajne strukture za izgrađena urbana područja (član 26.). Prema odredbi člana 58., svi objekti moraju biti projektovani i izgrađeni u skladu sa dokumentima prostornog uređenja U dokaznom postupku je utvrđeno da je asfaltirana površina parcela tužitelja (zajedno sa ostatkom tih parcela) regulacionim planom koga je donijelo nadležno tijelo drugotuženog, predviđena kao javna saobraćajna površina.

Revident je u pravu kada tvrdi da se radi o tzv. *faktičkoj eksproprijaciji* koja predstavlja faktičko zauzimanje nepokretnosti, bez prethodno donesene odluke o opštem interesu ili bez rješenja o eksproprijaciji, čime korisnik eksproprijacije povređuje pravo vlasništva drugog lica. U tom slučaju ima mjesta da se sporni odnos posmatra sa stanovišta člana 1. Protokola broj 1. uz Evropsku konvenciju.

Kroz institut faktičke eksproprijacije štite se vlasnici nekretnine u odnosu na korisnika eksproprijacije, koji izvodi radove od javnog interesa na zemljištu koje nije i formalno prethodno eksproporisano, budući da povraćaj i uspostavljanje predašnjeg stanja nisu mogući jer je nekretnina u cijelini ili pretežnom dijelu privedena namjeni korisnika eksproprijacije.

Regulacioni plan predstavlja planskoprostorni akt koji donosi nadležni organ drugotuzenog i za čiju se realizaciju trebaju sprovoditi različite radnje, uključujući i postupak eksproprijacije od vlasnika nekretnina u svrhu privođenja njihovih parcela regulacionom planu. Nalaz vještaka građevinsko arhitektonske struke Sande Božić, potvrđuje da asfaltirani dio parcele tužitelja (zajedno sa preostalom površinom njegovih k.č. broj: 768/3 i 769/3) predstavlja po regulacionom planu „Jug 3“ saobraćajnu površinu sa parking mjestima, da je u tom dijelu zauzeta površina privedena planiranoj namjeni i da se faktički koristi u svrhu predviđenu regulacionim planom, dakle ima karakter javnog dobra (član 7. stav 2. ZSP) na kom drugotuzeni u skladu sa posebnim zakonom ima pravo uređivanja i korišćenja (Zakon o lokalnoj samoupravi, Zakon o komunalnim djelatnostima).

Vlasništvo tužitelja je u dijelu zauzete površine od 98 m² ostalo u domenu tzv. „golog vlasništva“, lišen je prava vlasništva jer ne može da vrši vlasnička prava u obimu propisanom članom 17. stav 1. ZSP, a bez da mu je prethodno isplaćena tržišna vrijednost zauzetog dijela parcele.

Nalazom vještaka građevinsko arhitektonske struke utvrđena je sadašnja tržišna vrijednost asfaltirane površine od 98 m² i ona iznosi 33.316,08 KM ili 339,96 KM/m².

Tuženi su na ročištu na kome je zaključena glavna rasprava iskazali da nemaju prigovora na nalaz vještaka (strana 6 zapisnika sa ročišta održanog 9.4.2019. godine).

Tužitelj u reviziji, identično žalbenim navodima protiv prvostepene presude, sada prigovara nalazu vještaka u dijelu koji se odnosi na utvrđenje tržišne vrijednosti asfaltirane površine, ukazujući na nepotpunost nalaza u tom dijelu. Tužitelj na navedenom ročištu nije prigovario nalazu, time ni u odnosu na utvrđenu tržišnu vrijednost, nije predložio dopunu vještačenja niti novo vještačenje već je nakon izjašnjenja vještaka, prije završne riječi, opredjelio tužbeni zahtjev prema nalazu tako što je tražio isplatu iznosa od 33.316,08 KM sa zakonskom zateznom kamatom počev od 12.11.2018. godine, kao dana izrade nalaza od strane vještaka, do konačne isplate.

Tužitelj u reviziji ne nudi konkretne razloge koji bi dovodili u opravdanu sumnju ispravnost nalaza vještaka, odnosno ne ukazuje na činjenice koje bi potvrđivale navode revizije da tržišna vrijednost zauzetog zemljišta nije pravilno utvrđena, niti koliko bi ona iznosila.

Potraživanje naknade za faktički ekspropisane nekretnine ima svoj osnov u gubitku prava vlasništva ranijeg vlasnika, a s druge strane, obaveza isplate naknade dopijeva tek kada naknada bude određena. Stoga raniji vlasnik ne može pozivati korisnika eksproprijacije da tu obavezu ispuni, odnosno on ne može biti u docnji sa ispunjenjem sve dok njegova novčana obaveza ne dospije, tj. ne bude određena i po visini. Iz ovog razloga, imajući u vidu da zatezna kamata isključivo predstavlja sporedno potraživanje zbog docnje u ispunjenju glavne novčane naknade (član 277. i 324. ZOO), tužitelju se na dosuđeni iznos naknade ne može dosuditi zakonska zatezna kamata od 12.11.2018. godine, kako to traži u konačno opredjeljenom tužbenom zahtjevu, već samo od dana donošenja rješenja kojim se utvrđuje pravična naknada (12.11.2020. godine).

U obrazloženju prvostepene presude, pa tako i drugostepene, sadržani su razlozi o odlučnim činjenicama na kojima je odluka zasnovana, u skladu sa izvedenim dokazima. Član 6. stav 1. Evropske konvencije o ljudskim pravima obavezuje sudove, između ostalog, da obrazlože svoje

odluke, ali se ta obaveza ne može shvatiti na način da se u presudi moraju iznijeti svi detalji i dati odgovori na sva postavljena pitanja i iznesene argumente. Kada je u pitanju odluka višeg suda dovoljno je da obrazloženje odluke sadrži slaganje sa utvrđenjem nižestepenog suda, tako što će viši sud u obrazloženje svoje odluke inkorporirati ili uputiti na razloge i obrazloženja nižestepenog suda ili na neki drugi način ukazati da se slaže s njima. Kod odluke višeg suda, suštinski zahtjev je da viši sud ukaže da je razmotrio pitanja istaknuta u žalbi koja su bila od suštinskog značaja (što sadrži pobijana odluka) i da žalbu nije odbio, a da je prethodno nije razmotrio u njenim bitnim navodima.

Iz ovih razloga je neosnovan revizioni navod da pobijana presuda nema razloge o odlučnim činjenicama.

S obzirom da je došlo do preinačenje odluke, saglasno odredbi člana 397. stav 2. ZPP, ovaj sud je dužan odlučiti o troškovima cijelog postupka.

U troškovniku koji je blagovremeno predat na ročištu održanom 9.4.2019. godine, tužitelj je troškove prvostepenog postupka obračunao u iznosu od 12.951,90 KM, dok je troškove za sastav žalbe obračunao u iznosu od 2.925,00 KM, a troškove za sastav revizije u iznosu od 4.100,00 KM.

S obzirom da je tužitelj na ročištu održanom 9.4.2019. godine na kome je zaključena glavna rasprava, u konačnom opredjelio tužbeni zahtjev na novčani iznos od 33.316,80 KM to se troškovi postupka imaju obračunati prema tom iznosu, a ne prema iznosu od 280.000,00 KM koji je bio osnov za izradu troškovnika.

Polazeći od osnovne vrijednosti spora od 33.316,80 KM, troškovi postupka se imaju obračunati saglasno članu 2. tarifni broj 2. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik RS“, broj: 68/05 – u daljem tekstu: AT), tj. osnovni broj bodova iznosi 300 (vrijednost spora od 20.001,00 KM do 50.000,00 KM). Po članu 14. stav 2. AT vrijednost boda je 2 KM.

U odnosu na postavljeni troškovnik iz prvostepenog postupka, tužitelju se priznaje naknada i to: za sastav tužbe u iznosu od 600,00 KM, za zastupanje na odloženim ročištima od 28.12.2017. godine i od 23.5.2018. godine u iznosu od po 300,00 KM i za zastupanje na održanim ročištima od 29.3.2018. godine, od 18.6.2018. godine i od 9.4.2019. godine u iznosu od po 600,00 KM, nagrada za odsustvo iz kancelarije po odredbi člana 2. tarifni broj 9. AT u iznosu od 420,00 KM, što daje iznos troškova od 3.420,00 KM. Ovaj iznos se uvećava za paušalnu naknadu u smislu odredbe člana 2. tarifni broj 12. AT od 25% ili za iznos od 855,00 KM, čime se dobiju troškovi postupka u iznosu od 4.275,00 KM.

S obzirom da je punomoćnik tužitelja priložio uvjerenje da je upisan u registar obveznika indirektnog oporezivanja, obračunati troškovi se imaju uvećati za 17% ili za iznos od 730,00 KM, slijedom čega se troškovi prvostepenog postupka priznaju u iznosu od 5.005,00 KM.

Troškovi žalbe koju je tužitelj izjavio protiv prvostepene presude i troškovi revizije koju je izjavio protiv drugostepene presude, obračunavaju se prema osnovnoj vrijednosti od 600,00 KM uvećanoj za 50% po članu 2. tarifni broj 2. AT. Osnovna nagrada za svaki pravni lijek iznosi 900,00 KM i uvećava se za paušalnu nagradu od 25%, tj. za iznos od po 225,00 KM pa iznos naknade za sastav svakog pravnog lijeka iznosi po 1.125,00 KM. Ovaj iznos se uvećava za PDV od 17% ili za iznos od 306,00 KM, čime se naknada za svaki pravni lijek priznaje u iznosu od po 1.431,00 KM.

U smislu odredbe člana 396. stav 1. i 2. ZPP, tužitelju se nije mogla u naknadu priznati i taksa plaćena na reviziju (iako u spisu postoji dokaz da je plaćena taksa), jer je nije tražio opredjeljenim zahtjevom.

Dakle, sveukupni troškovi postupka koji se priznaju tužitelju iznose 7.867,00 KM (5.005,00 KM + 1.431,00 KM + 1.431,00 KM), dok je preko tog iznosa zahtjev neosnovan.

Temeljem odredbe člana 250. stav 1. ZPP, odlučeno je kao u izreci.

Predsjednik vijeća:
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Ačić